

บทบรรณาธิการ

คำตาม ผู้ชื่อสังหาริมทรัพย์ร้องขอให้ศาลออกคำบังคับให้ลูกหนี้ตามคำพิพากษา และบริหารชื่่งไม่ยอมออกไปจากสังหาริมทรัพย์ตาม ป.ว.พ. มาตรา ๓๐๙ ต.รี จะต้องร้องขอภายในกำหนดระยะเวลาบังคับคดี ๑๐ ปี ตาม ป.ว.พ. มาตรา ๒๗๑ หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษายืนยันจัดไว้ ดังนี้

คำพิพากษายืนยันที่ ๖๗๒๔/๒๕๕๔ คดีสืบเนื่องมาจากศาลอันต้นพิพากษาให้จำเลยหั้งสองร่วมกันชำระหนี้พร้อมดอกเบี้ย ถ้าไม่ชำระให้ยึดที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.๓) เลขที่ ๔๖๓/๓๖๔ พร้อมสิ่งปลูกสร้าง ออกรายยอดตลาด หากได้เงินไม่พอชำระหนี้ให้บังคับจากทรัพย์สินของจำเลยหั้งสองได้จนครบ จำเลยหั้งสองไม่ชำระ โจทก์จึงขอออกหมายบังคับคดีและนำเจ้าพนักงานบังคับคดียึดที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างดังกล่าวของจำเลยที่ ๒ ออกรายยอดตลาด

โจทก์ยื่นคำร้องว่า โจทก์เป็นผู้ชื่อที่ดินที่ยึดพร้อมสิ่งปลูกสร้างได้จากการขายยอดตลาดของเจ้าพนักงานบังคับคดีและได้จดทะเบียนใส่ชื่อของโจทก์ในฐานะเจ้าของที่ดินแล้ว แต่จำเลยและบริหารยังคงอาศัยอยู่ในสังหาริมทรัพย์ดังกล่าว ขอให้ศาลอุทธรณ์คำสั่ง

ศาลอันต้นมีคำสั่งให้ออกคำบังคับภายใน ๓๐ วัน นับแต่จำเลยได้รับคำบังคับ

จำเลยที่ ๒ อุทธรณ์คำสั่ง

ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ วินิจฉัยว่า โจทก์ในฐานะผู้ชื่อทรัพย์ได้ยื่นคำขอต่อศาลอันต้น และศาลอันต้นได้มีคำสั่งออกคำบังคับให้แก่จำเลยหั้งสองโดยชอบแล้ว การบังคับคดีของโจทก์เป็นการกระทำในฐานะผู้ชื่อทรัพย์ซึ่งถือเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๓๐๙ ต.รี มิใช่เป็นการรับสิทธิของโจทก์ผู้ฟ้องคดีมาบังคับซึ่งจะต้องร้องขอให้บังคับคดีภายใต้สิบปีนับแต่วันมีคำพิพากษา หรือคำสั่ง สิทธิในการบังคับคดีของโจทก์ในฐานะผู้ชื่อทรัพย์จึงไม่ขาดอายุความ พิพากษายืน

จำเลยที่ ๒ ฎีกา

ศาลมีภาระที่ต้องวินิจฉัยตามภาระของจำเลยที่ ๒ ว่า ผู้ชื่อทรัพย์ต้องร้องขอให้ศาลอันต้นออกคำบังคับให้จำเลยและบริหารออกไปจากที่พิพาทในกำหนดระยะเวลาบังคับคดี ๑๐ ปี ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา

๒๗๑ หรือไม่ กรณีที่โจทก์ในฐานะผู้ชื่อสังหาริมทรัพย์มาจากการขายทอดตลาดทรัพย์สินของลูกหนี้ตามคำพิพากษาและเจ้าพนักงานบังคับคดีในสังหาริมทรัพย์ที่ขายให้แก่ผู้ชื่อ ผู้ชื่อได้ร้องขอให้ศาลออกคำบังคับให้ลูกหนี้ตามคำพิพากษาและบริการซึ่งไม่ยอมออกไปจากสังหาริมทรัพย์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๓๐๙ ตรี เป็นการใช้สิทธิบังคับคดีของผู้ชื่อสังหาริมทรัพย์มาจากการขายทอดตลาดทรัพย์สินของลูกหนี้ตามคำพิพากษาอันเป็นขั้นตอนการบังคับคดีภายหลังโจทก์ฝ่ายชนะคดีซึ่งเป็นเจ้านี้ตามคำพิพากษาได้ดำเนินการบังคับคดีแก่ทรัพย์สินของจำเลยที่ ๒ ฝ่ายแพคดีซึ่งเป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษาภายในระยะเวลา ๑๐ ปี ตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๗๑ แล้ว กรณีมิใช่เรื่องเจ้านี้ตามคำพิพากษาร้องขอให้บังคับคดีแก่ทรัพย์สินของจำเลยที่ ๒ เพื่อบังคับชำระหนี้ตามคำพิพากษา และมิใช้การใช้สิทธิของโจทก์ที่เป็นเจ้านี้ตามคำพิพากษา และมิใช้การใช้สิทธิของโจทก์ที่เป็นเจ้านี้ตามคำพิพากษามาบังคับคดีแก่ทรัพย์สินของจำเลยที่ ๒ จึงไม่อาจนำบทบัญญัติเกี่ยวกับระยะเวลาการบังคับคดีตามมาตรา ๒๗๑ มาบังคับได้ ที่ศาลล่างทั้งสองมีคำสั่งให้ออกคำสั่งบังคับจำเลยที่ ๒ และบริการออกไปจากที่พิพาทนั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยวิკาของจำเลยทั้ง ๒ พึงไม่ขึ้น

คำถ้า ศาลพิพากษายกฟ้องโจทก์ เพราะหนังสือมอบอำนาจปิดอาการแสดงปีไม่ครบถ้วนตามกฎหมาย ฟ้องแพ้จะตกไปด้วยหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาฎีกานี้ ๔๗๗-๔๗๘๙/๒๕๕๗ น. ไม่มีอำนาจฟ้องคดีแทนโจทก์เนื่องจากหนังสือมอบอำนาจให้ฟ้องคดีของโจทก์ปิดอาการแสดงปีไม่ครบถ้วนตามกฎหมายรับฟังเป็นพยานหลักฐานไม่ได้ ผลจึงเท่ากับว่าไม่มีตัวโจทก์เข้ามาฟ้องคดี ฟ้องแพ้ของจำเลยที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๔ ที่ ๕ และที่ ๖ ย่อมตกไป เพราะการดำเนินกระบวนการพิจารณาตามฟ้องแพ้นั้นจะต้องมีตัวโจทก์เดิมที่จะเป็นจำเลยตามฟ้องแพ้อยู่ด้วย

คำถ้า ผู้มีสิทธิยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชุดใช้ค่าสินใหม่ทดแทนในคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ตาม ป.ว.อ. มาตรา ๔๔/๑ นั้น จำเลยด้วยกันเองจะมีสิทธิยื่นคำร้องดังกล่าวหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาฎีกាដี ๕๔๙/๒๕๕๔ มีปัญหาด้วยวินิจฉัยตามฎีกាជาเลยที่ ๒ ว่า จำเลยที่ ๒ มีสิทธิยื่นคำร้องให้จำเลยที่ ๑ ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนหรือไม่ เห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๔๔/๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในคดีที่ พนักงานอัยการเป็นโจทก์ ถ้าผู้เสียหายมีสิทธิที่จะเรียกเอาค่าสินไหมทดแทนเพราะเหตุได้ รับขันตรายแก่ชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือได้รับความเสื่อมเสียต่อเสรีภาพในร่างกาย ซึ่งเสียง หรือได้รับความเสียหายในทางทรัพย์สินอันเนื่องมาจากการกระทำการทำความผิดของ จำเลย ผู้เสียหายจะยื่นคำร้องต่อศาลที่พิจารณาคดีอาญาขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่า สินไหมทดแทนแก่ตนก็ได้” ซึ่งมาตรา ๒ (๔) ให้ความหมายของคำว่า “ผู้เสียหาย” ว่า หมายความถึงบุคคลผู้ได้รับความเสียหายเนื่องจากการกระทำการทำความผิดฐานใดฐานหนึ่ง รวมทั้งบุคคลอื่นที่มีอำนาจจัดการแทน ดังนั้น ตามคำฟ้องของโจทก์ถือว่าจำเลยที่ ๒ ไม่ใช่เป็นผู้เสียหายโดยนิติธรรมตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒ (๔)

ผู้มีสิทธิยื่นคำร้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๔๔/๑ ต้องพิจารณาตามที่กฎหมายกำหนดไว้และข้อเท็จจริงในขณะที่ยื่นคำร้องว่าเป็นผู้เสียหาย หรือไม่ เมื่อบัญญัติดังกล่าวกำหนดให้ผู้เสียหายเท่านั้นที่ยื่นคำร้องได้และขณะยื่น คำร้องจำเลยที่ ๒ ไม่ใช่ จำเลยที่ ๑ จึงไม่มีสิทธิยื่นคำร้องขอให้จำเลยที่ ๑ ชดใช้ค่า สินไหมทดแทนตามบทบัญญัติดังกล่าว”

คำตาม ประวัติเกี่ยวกับการกระทำการทำความผิด ศาลจะนำมาปรับฟังเพื่อพิสูจน์ว่า จำเลยกระทำการความผิดในคดีที่ถูกฟ้องได้หรือไม่ แต่หากที่พนักงานอัยการไม่ฟังแล้ว

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกานิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาฎีกាដี ๘๐๖๙/๒๕๕๔ ที่พันตำรวจตรีสมคิดเบิกความว่า จำเลยที่ ๒ มีประวัติเกี่ยวข้องกับmethamphetamine โดยเคยถูกจับข้อหามีmethamphetamineไว้ใน ครอบครอง และจำหน่ายmethamphetamineตามเอกสารหมายเลข จ.๑๐ นั้น เห็นว่า ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖/๑ บัญญัติห้ามมิให้ศาลรับฟัง พยานหลักฐานที่เกี่ยวกับการกระทำการทำความผิดครั้งอื่นๆ เพื่อพิสูจน์ว่าจำเลยเป็นผู้กระทำ ความผิดในคดีที่ถูกฟ้อง...ศาลจึงนำประวัติของจำเลยที่ ๒ ที่เคยเกี่ยวข้องกับยาเสพติด ให้ทิษมารับฟังเพื่อพิสูจน์ว่าจำเลยทำผิดคดีนี้ไม่ได้ เมื่อเจ้าพนักงานตำรวจค้น เ methamphetamine ของกลางได้จากจำเลยที่ ๑ เพียงคนเดียว โดยจำเลยที่ ๑ ยืนยันทันที ว่าจำเลยที่ ๒ ไม่มีส่วนรู้เห็น และจำเลยที่ ๒ ให้การปฏิเสธตลอดมาตั้งแต่ชั้นจับกุม

จนถึงชั้นศาล พยานหลักฐานของโจทก์จึงไม่มีน้ำหนักเพียงพอที่จะรับฟังลงโทษจำเลยที่ ๒ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๕ พิพากษายกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ ๒ manganese ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ว่า กារของโจทก์ฟังไม่เข้ม

คำพิพากษาฎีกาที่ ๘๔๗๔/๒๕๕๔ ศาลอุทธรณ์นำพฤติการณ์แห่งคดีจากรายงานการสืบเสาะและพินิจจำเลยมาวินิจฉัยเพื่อใช้คุลพินิจ rogation ให้ฟังลงโทษจำเลยหรือไม่มีได้ใช้รับฟังในฐานะเป็นพยานหลักฐานวินิจฉัยการกระทำที่ถูกฟ้องเพื่อลงโทษจำเลย ประกอบกับศาลมีต้นได้แจ้งรายงานการสืบเสาะและพินิจจำเลยให้จำเลยทราบแล้ว จำเลยไม่ค้าน ถือได้ว่าจำเลยยอมรับพฤติการณ์แห่งคดีตามรายงานดังกล่าว การที่ศาลอุทธรณ์นำพฤติการณ์แห่งคดีจากการรายงานการสืบเสาะและพินิจจำเลยมาวินิจฉัยเพื่อใช้คุลพินิจไม่รองการลงโทษจำเลยจึงชอบด้วยกฎหมาย

คำตาม บันทึกการจับกุมระบุว่า จำเลยที่ ๑ รับเมทแอมเฟตามีนของกลางมา จากจำเลยที่ ๒ ถือเป็นคำรับสารภาพขั้นจับกุมของจำเลยที่ ๑ ตาม ป.ว.อ. มาตรา ๙๙ วรรคท้าย หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกวินิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๖๔๔๗/๒๕๕๔ บันทึกการจับกุมระบุว่า จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ยืนยันให้การรับสารภาพและจำเลยที่ ๑ ให้การรายละเอียดแก่เจ้าหน้าที่ว่ารับ เมทแอมเฟตามีนของกลางมาจากจำเลยที่ ๒ ซึ่งมิใช่คำให้การรับสารภาพของจำเลยที่ ๑ จึงรับฟังเป็นพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความผิดของจำเลยที่ ๒ ได้

นายประเสริฐ เสียงสุทธิวงศ์

บรรณาธิการ